

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **A.T.**, nar., e.č., st. příslušnost, t.č. bytem Křídlovická 64, 603 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně, jenž o věci rozhoduje opakovaně, upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známá a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné a nepochybné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního posouzení.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 2. 2011, č.j. OAM-10-92/LE-05-P08-R3-2007 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2011, č.j. 56 Az 10/2011-41 rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, bylo zrušeno. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že veškeré uvedené podklady rozhodnutí, které jsou v něm jmenovány, nejsou součástí spisu, jejich absence proto brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Zároveň byl vyzván správní orgán, aby se v otázce doplňkové ochrany vypořádal se svým vlastním závazným stanoviskem č. ZS 14585, podle kterého se na žadatele vztahují důvody znemožňující vycestování z území ČR. S ohledem na zrušující rozsudek

krajského soudu a vázanost jeho právním názorem přistoupil správní orgán k dalšímu posouzení žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, rozhodnutím ze dne 22. 11. 2011, č.j. OAM-10-92/LE-05-P08-R4-2007 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Dne 19. 12. 2011 podal žalobce žalobu proti napadenému rozhodnutí. V žalobních bodech namítl, že žalovaný porušil v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“). Byl toho názoru, že i v dalším svém rozhodnutí žalovaný nepoužil dostatek relevantních zpráv, které by objektivně posuzovaly rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě nuceného návratu do Turecka. Více než deset let se vyhýbá vojenské službě v Turecku. Má strach o svůj život kvůli poměrům, které panují v armádě. Pokud by se vrátil do Turecka, byl by opět povolán k vojenské službě. V současné době probíhají v Turecku a severním Iráku vojenské operace turecké armády, jejíž cílem je likvidace základen PKK. Obává se, že by mohl být právě do těchto bojů zapojen, což je zcela proti jeho přesvědčení, neboť by musel bojovat proti jiným Kurdům. Žalovaný neuvedl žádný argument, který by věrohodně prokázal, že mu pronásledování nehrozí. Jeho situace je obtížná nejenom proto, že je kurdské národnosti, nýbrž že se vyhýbal nástupu do vojenské služby, což bývá často považováno za projev politického smýšlení. Za to, že se po dlouhou dobu vyhýbal vojenské službě mu v Turecku dle trestního zákona hrozí dlouhodobé uvěznění, které by pro něj s ohledem na uvedené mohlo mít fatální důsledky. Namítl dále, že správní orgán se měl zabývat otázkou navrácení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě. Navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 22. 2. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Popřel oprávněnost žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného námitky vznesené v žalobě byly dostatečně vyvráceny již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byla pečlivě a svědomitě hodnocena celá situace žalobce, byly opatřeny k tomu veškeré potřebné podklady. Žalobci byl dán dostatečný prostor, aby se sám vyjádřil, bylo mu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, navrhnout jejich doplnění. Žalovaný po provedeném řízení neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Výkon základní vojenské služby není skutečností, která by sama o sobě znamenala vážnou újmu. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností a je zcela přípustná nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za ohrožení vážnou újmou nelze považovat ani následky spjaté s vyhýbáním se nástupu vojenské služby. Z podkladů bylo zjištěno, že povinná vojenská služba, v podobě uskutečňované v Turecku, nepředstavuje státní politickou perzekuci. Trest za vyhýbání se vojenské službě nebo za dezerci je uplatňován podobně vůči všem daným osobám a nemá diskriminační charakter. Kurdští branci nejsou v turecké armádě perzekuováni kvůli své národnosti a nejsou cíleně nasazováni do bojů s PKK. S branci kurdského původu je zacházeno jako se všemi ostatními branci v turecké armádě a jako všichni ostatní jsou přidělováni k jednotkám na základě automatického počítačového systému. Před případným nasazením do nebezpečných oblastí je však ještě důkladněji zkoumána jejich loajalita. Tudíž je méně pravděpodobné, že se do těchto oblastí branci kurdského původu dostanou a je tedy zřejmé, že žadatelova obava z toho, že by

byl po nástupu na základní vojenskou službu jako Kurd cíleně nasazen do bojů s PKK, je bezpředmětná. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že by jmenovanému hrozilo v případě návratu do vlasti pronásledování formou mučení a ponižujícího chování. Žalovaný byl přesvědčen, že se v případě žalobce zabýval velice důkladně otázkou navrácení do země jeho původu. Neshledal v jeho případě ani nemožnost vycestování pro rozpor s mezinárodními závazky. I tato část odůvodnění je ze strany žalovaného řádně odůvodněna, žalobce tuto námitku nijak blíže nerozvádí, odkazuje na písemné zdůvodnění rozhodnutí. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný si k poslednímu rozhodnutí ve věci opatřil rozsáhlou aktuální dokumentaci, vycházel z co možná nejaktuálnějších informací relevantních pro danou věc, tyto velmi podrobně analyzoval v obsahu napadeného rozhodnutí. Bylo prokázáno, že žádost žalobce byla posuzována na pozadí informací, které shromáždil žalovaný v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecké republice. Vedle výpovědi jmenovaného vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí (MZV) Nizozemí – všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíků - Turecko – aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011, Informace OAMP MV ČR o Turecku ze dne 31. 1. 2008 ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra (MV) Británie – Turecko, část o vojenské službě z 9. 8. 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci z dubna roku 2009, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, současná bezpečnostní situace, situace kurdské menšiny a kurdských odvedenců v turecké armádě z června 2010 a Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, současná bezpečnostní situace, situace kurdské menšiny a kurdských odvedenců v turecké armádě z června 2010 a Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010. Dne 9. 2. 2011 byl žadatel seznámen s těmito informacemi o zemi původu (§ 36 odst. 3 správního řádu). Dále žalovaný vycházel ze Zprávy o zemi MV Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl – Turecko, srpen 2011 a z aktuálních informací z Infobanky České tiskové kanceláře (ČTK) – Turecko – dějiny – historický vývoj od roku 2000 do současnosti. I s těmito informacemi byl žadatel seznámen dne 14. 11. 2011.

Správní orgán se podrobně zabýval otázkou, zda žadatel splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V této souvislosti vycházel z Informace OAMP ze dne 31. 1. 2008 Lidová strana demokracie (Halkin Demokracy Partici, HADEP) a na základě podrobné rekapitulace v obsahu odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že z uvedeného je patrné, že v Turecku legálně působily a v současné době stále působí politické strany hájící kurdské zájmy, které mají své volené představitele na všech úrovních veřejné správy. Žadatel sám prohlásil, že kvůli svému členství ve straně DEHAP a DTP neměl nikdy žádné problémy a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by byl kvůli tomu ve vlasti jakýmkoliv způsobem pronásledován. Žalovaný tudíž nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu citovaného právního ustanovení zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování reálně hrozilo.

Dále se žalovaný zabýval i otázkou, zda žadatel splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žadatel neuváděl ani správní orgán nezjistil, že by existovaly skutečnosti dle citovaného právního ustanovení zákona o azylu. Žadatel se však obával, že jako Kurdovi mu hrozí v případě nástupu na základní vojenskou službu, které se vyhýbá, perzekuce a smrt. Správní orgán proto hodnotil a zjišťoval postavení Kurdů

v Turecku a následně se zaměřil na postavení kurdských branců v turecké armádě. K žadatelově námitce, že Kurdové v Turecku nemají žádná práva, že platí zákaz vyučování, vysílání a vydávání novin v kurdštině, vycházel žalovaný z Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, studie Mgr. Jaroslava Petříka z Katedry politologie Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity „aktuální stav lidských práv Kurdů v Turecku ze dne 7. 4. 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny ze dne 19.- 8. 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíků – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, Zprávy o zemi MV Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl – Turecko, srpen 2011 a znalostí, které v průběhu své činnosti získal. Konstatoval, že žadatelem uvedená tvrzení o postavení Kurdů v Turecku jsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, což podrobně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále vycházel z Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydané úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě, v září 1979 a zjistil, že v mnoha společnostech ve větší či menší míře existují rozdíly v nakládání s různými skupinami osob. Ty, jimž se dostává v důsledku takovýchto rozdílů méně příznivého zacházení, nejsou ještě nutně obětmi pronásledování. Správní orgán z výpovědi žalobce neshledal, že by byl ve vlasti obětí pronásledování kvůli své národnosti. Žadatel sám výslovně opakovaně prohlásil, že nikdy neměl žádné jiné potíže než problém kvůli nenastoupení vojenské služby. Žalobce argumentoval, že jeho hlavním důvodem odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu je jeho nezájem nastoupit k výkonu vojenské služby, neboť se obával, že jako Kurd by byl cíleně nasazen do bojů s kurdskými povstalci z PKK a odmítl-li by proti nim bojovat, hrozila by mu za to perzekuce i smrt. V této souvislosti vycházel správní orgán z Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i z Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, oba doklady podrobně v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí rozebral. Vzhledem k tomu, že NSS v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č.j. 1 Azs 10/2010-139 konstatoval, že obava žadatele nesměřovala obecně vůči výkonu vojenské služby, ale vůči povinnosti boje proti Kurdům a vůči možným následkům jeho postoje k takové povinnosti, zaměřil se žalovaný na aktuální postavení kurdských branců v turecké armádě, přičemž vycházel z Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, a z níž mj. zjistil, že v případě osob kurdské etnické příslušnosti není dostatek důkazů o nějaké perzekuční diskriminaci při výkonu vojenské služby nebo při trestání za vyhýbání se vojenské službě. S branci kurdského původu je zacházeno jako se všemi ostatními branci v turecké armádě. Nutno přihlídnout i k výpovědi žalobce, který prohlásil, že od roku 1999 neměl v Turecku žádné problémy, obával se pouze, že by mohl být odveden na vojnu, pokud by jej zadržela policie. Stejně tak v případě návratu do vlasti, uvedl pouze obavu z toho, že by byl předán armádě k výkonu povinné vojenské služby a byl by poslán do východního Turecka. Na základě správního řízení proto správní orgán odůvodněně shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Žalovaný rovněž ani neshledal právní důvody k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Nicméně nutno zdůraznit, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2011, č.j. 56 Az 10/2011-41 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2011, č.j. OAM-10-92/LE-05-P08-R3-2007 pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Soud proto přezkum napadeného rozhodnutí zaměřil především na obsah žalobních námitek i zjištění, do jaké míry žalovaný v dalším postupu respektoval závazný právní názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozsudku ze dne 28. 7. 2011.

Při posuzování, zda žadatel splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, vycházel správní orgán z žadatelovy výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecké republice. Vycházel z Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů ze dne 20. 12. 2010, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011, Informace OAMP MV ČR o Turecku ze dne 31. 1. 2008, ze zprávy o zemi MV Velké Británie – Turecko, část vojenské službě ze dne 9. 8. 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci z dubna roku 2009, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, současná bezpečnostní situace, situace kurdské menšiny a kurdských odvedenců v turecké armádě z června 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny ze dne 19. 8. 2010 a z Informací z Infobanky ČTK – Turecko – dějiny – historický vývoj od roku 2000 do současnosti. Žadatel byl dne 9. 2. 2011 seznámen s těmito informacemi o zemi původu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se podrobně zabýval problémem, hrozili žadateli v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Bylo zjištěno, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce nebyl nikdy v souvislosti s vyhýbáním se vojenské službě zadržen a neměl ani jiné problémy. Až do svého odjezdu z Turecka v březnu roku 2007, jak sám i výslovně prohlásil, normálně žil a pracoval.

Dále správní orgán posoudil, zda životu či osobní integritě žalobce nehrozí v jeho návratu do vlasti vážné nebezpečí z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jak bylo zjištěno z uvedených informací o zemi původu, Turecko jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, pokud by žalobce se ve svém rodném kraji necítil bezpečně, může využít institutu vnitřního přesídlení, neboť na většině území Turecka je bezpečnostní situace stabilní a kromě inkriminovaných jihovýchodních oblastí se zbytek země v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu nikdy nenacházel. Rovněž z výpovědi žalobce vyplynulo, že z důvodu pracovních pobýval ve městě Edirne ležící u hranic s Bulharskem a Řeckem, tudíž na druhé straně země od oblastí postižených vnitřním ozbrojeným konfliktem, pobýval i v Ankaře a krátce i v Istanbulu. Správní orgán proto konstatoval, že na území Turecka sice občas propukne vnitřní ozbrojený konflikt, který však vždy byl místně omezen na jihovýchod země. I když současná situace na jihovýchodě Turecka nedosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, v každém případě je stále nestabilní. Většiny území země se ale nedotýká a žadatel se tak do Turecka může vrátit, aniž by to pro něj představovalo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

Správní orgán se rovněž zaměřil i na posouzení, zda by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky do ČR. Jak bylo zjištěno, žadatel žije ve společné domácnosti s občankou ČR, jeho družkou a jejím synem, rovněž občanem ČR, na jehož výchově se podílí, ačkoliv není biologickým otcem. Žalovaný provedl se žalobcem doplňující pohovor dne 14. 11. 2011, z jeho obsahu vyplynulo, že správní vyhoštění, které mu bránilo požádat si na území ČR o přechodný pobyt, bylo cizineckou policií zrušeno. Žalobce tak

reálně může k legalizaci svého pobytu na území ČR využít instrumentů, které mu poskytuje zákon o pobytu cizinců, a přitom se opřít o zmíněné závazné stanovisko OAMP a o rozhodnutí cizinecké policie o zrušení jeho správního vyhoštění. O vydání cestovního dokladu může požádat na Turecké ambasádě v ČR. Neudělení doplňkové ochrany tak podle přesvědčení žalovaného nebude znamenat nucený odjezd žadatele do vlasti a tím porušení jeho rodinného a soukromého života. Zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu tak splněny nebyly.

Rovněž i odůvodnění správního rozhodnutí o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu bylo dostatečně přesvědčivé, neboť podle stanovených zákonných kritérií žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle citovaného právního ustanovení zákona o azylu důvody nesplňuje. Nutno však zdůraznit, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2011, č.j. 56 Az 10/2011-41 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2011, č.j. OAM-10-92/LE-05-P08-R3-2007 zrušeno toliko ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, nedošlo k porušení v žalobě označených jednotlivých ustanovení správního řádu, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Soud proto uzavírá, že žalovaný se plně v intencích žalobních bodů vypořádal jak se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situací v zemi jeho původu. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

Ve věci bylo rozhodnuto o nařízení jednání za splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Lukotková,